

ת"ד 408/06/12 - מדינת ישראל נגד יגור קיסרי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 408-06-12 מדינת ישראל נ' קיסרי

תיק חיצוני: 36700

בפני כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

יגור קיסרי באמצעות ב"כ עו"ד אלכס קיסרי הנאשם

נימוקי הכרעת דין

בתאריך 8.6.15 זיכיתי את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. להלן נימוקי הכרעת הדין:

כללי

1. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 20.5.11 נהג ברכבו הפרטי ברח' סטלה מאריס לכיוון רח' הגפן, במהירות של 60 קמ"ש, איבד את השליטה על רכבו, סטה לנתיב הנגדי, חצה קו הפרדה רצוף ופגע בגדר הביטחון שבצד הדרך. כתוצאה מהתאונה נגרמו נזקים לגדר ולרכב הנאשם. בהתאם, הואשם הנאשם בעבירות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה רשלנית, התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף ונהיגה במהירות מעל המהירות המותרת.

לא שנויים במחלוקת

- כיוון נסיעת הנאשם.
- סטיית הנאשם שמאלה לנתיב הנגדי ופגיעה בגדר הביטחון שבצד הדרך.

במחלוקת

- סיבת סטיית הנאשם מנתיב נסיעתו. לטענת הנאשם עשה כן עקב כניסתו של רכב אחר שהגיע ממולו לנתיב נסיעתו.
- אמרת הנאשם בזירת התאונה לפיה לא ידע כיצד התאונה התרחשה - לטענת הנאשם הדברים לא נאמרו מפיו.

ראיות הצדדים בשאלות שבמחלוקת

עדות הנאשם

2. בבית המשפט העיד הנאשם: "באותו הלילה לפני התאונה ישבתי עם בחורה שהכרתי אצלי בבית ביחד. ראינו סרט ובבוקר החזרתי אותה לרח' טשרניחובסקי והורדתי אותה על הכביש. יצאתי מק. אליעזר מרח' זילפה. זה היה בשעה 05.00 לפנות בוקר פחות או יותר. הורדתי אותה ברח' שציינתי בכביש ברח' טשרניחובסקי, משהו כמו מס' 50 ומשהו. זה ליד הבית שלה... כשירדתי למטה לכיוון הבית דרך רח' סטלה מאריס בירידה בשליש הראשון של הירידה הבחנתי ברכב שבא מולי עם מוזיקה רועשת והוא היה ממש במסלול שלי וכל מה שנותר לי למניעת תאונה חזיתית לפנות שמאלה. אין שם שוליים ואין שם כלום. פניתי שמאלה ונכנסתי בתוך המעקה. באותו רגע נכנסתי לפאניקה. לא הייתה לי סוללה בטלפון והתחלתי לעצור רכבים שיחזירו אותי למקום שבו הורדתי את הידידה כדי לדבר עמה. הייתי צריך לדבר עם מישהו. רכב אחד עצר והקפיץ אותי חזרה לטשרניחובסקי. לא ידעתי באיזה בניין היא גרה ולא הצלחתי לאתרה. בסוף לקחתי מעובר אורח טלפון להתקשר. התקשרתי לחבר שהיה בדרך לעבודה. כשחזרתי למקום התאונה הרכב היה ממש ליד המעקה. אני חושב שהרכב היה על הכביש. מהמכה נראה לי איך שהוא שהסתובבתי. הרכב לא נשאר על הגדר כי אם נפרד ממנה אחרי המכה. אחרי שחזרתי השמשה האחורית הייתה מנופצת ואולי גם הצדדיות. אני לא זוכר. זה גם רכב ישן ואפשר לפתוח אותו גם מבפנים ידנית. הייתה ניידת של אמבולנס שמישהו הזמין כנראה. לא אני הזמנתי והתחילו לטפל בי וגם הגיעה ניידת של משטרה והיא איזה שהוא שוטר ששאל אותי איך אני מרגיש וביקש ממני את הרישיון ונתתי לו את הרישיון. אותו שוטר שהיה לא זכור לי שזה הוא. מי שזכור לי הוא השוטר שהיה קצת יותר בהיר מהשוטר שהעיד פה. פוניתי לבי"ח והרישיון נשאר אצל אותו שוטר..." (עמ' 38 ש' 10 - עמ' 39 ש' 2 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית לא ידע לומר את סוג הרכב שסטה לנתיב נסיעתו. לשאלה כיצד זכר בחקירתו במשטרה את סוג הרכב שעצר לו לאחר התאונה אך לא זכר את סוג הרכב שסטה לנתיב נסיעתו השיב: "זה היה בהפתעה ובשבריר שנייה נסעתי, וכל מה שעניין אותי זה איך אני לא מתנגש ברכב שממולי. פניתי בשבריר שנייה. אני לא זכרתי גם שאמרתי יונדאי גטס. איזה אינטרס יש לי להגיד אז את סוג הרכב והיום לא לזכור?". נשאל למרחק שהבחין ברכב השני לראשונה והשיב: "בערך 20 מטרים או יותר. איך שראיתי אותו פניתי. כשראיתי אותו בנתיב שלי. ", בהמשך אישר כי מדובר בהערכה גסה. לטענה לפיה היה צרי להבחין ברכב שהגיע ממולו ממרחק גדול מהטעם שמדובר בדרך ישרה ללא עיקול השיב: "גם מהתמונות ניתן לראות ששדה הראיה גדול יותר מ-20 מטרים והיית צריך לראות את הרכב לפני כן...אני לא יודע אם זה 20 מטרים או כמה זה. לא אמרתי שזה בדיוק 20 מטרים. העובדה היא שאני ראיתי. סטיתי, וזהו. אני לא צריך להסביר את זה. שיסבירו את זה הם. אני רואה שבסוף התמונה יש עיקול ימינה. אז איפה פה ההיגיון?". לשאלה כיצד שמע מוזיקה רועשת מהרכב שהגיע מולי השיב: "באוזניים. יש לי שמיעה טובה. אני גם ערני לסביבה...נראה לי שראיתי אותו קודם ואז שמעתי את המוזיקה. ". נשאל למספר האנשים ברכב השני והעיד: "יותר מאדם אחד. מקדימה היו שניים. לא יודע אם ישבו מאחורה. "

לא זכר את צבעו של הרכב השני. לשאלה כיצד נהג לאחר שלא ישן כל הלילה השיב: "האמת שלא הייתי עייף והיא

באה אליי בסביבות 21.30-22.00. לפני שיצאנו נמנמנו גם קצת..." נשאל ושלל שתיית אלכוהול עובר לנהיגתו. לשאלה מדוע לא התייעץ לאחר התאונה עם אביו שהינו עו"ד השיב: "אני לא אוהב לערב את ההורים. לא רציתי להדאיג אותם." נשאל שוב לסיבת הסטייה והעיד: "סטייתי ואיבדתי שליטה. פגעתי במעקה. הכביש לא היה כל כך יבש. מדובר בשעה 05.00 בבוקר. גשם לא היה אבל היה טל..." לחצתי עד הסוף על דושת הבלם ובאיזה שהוא שלב גם ננעלו לי הגלגלים" (עמ' 40 ש' 27 - עמ' 43 ש' 20 לפרוטוקול).

3. בזירת התאונה תועדה על ידי השוטר ארקאן מנסור אמרת הנאשם לפיה לא זכר כיצד התרחשה התאונה וכי שתה זמן רב קודם (ת/8).

עד התביעה, רס"מ נזיה חמאם

4. הבוחן המשטרתי אשר הגיע לזירה ובחן את התאונה. לשאלה מדוע לא התייחס לגרסת הנאשם במשטרה לפיה סטה עקב כניסת רכב אחר לנתיב נסיעתו השיב: "ראשית, איני יכול לבדוק טענה כזו. זו גרסתו. כשהוא מסר עדות זה היה בתאריך 6.6 אם אני לא טועה. לא אני חקרתי אותו. איני זוכר אם הוא בא מיוזמתו. התאונה הייתה ביום 20.5 ובזמן הזה אפשר להתייעץ ולקבל מידע. מדובר בתאונת שטח שיצאתי לזירה, אך לא פגשתי אותו בזירה כי הוא פונה לביה"ח. מי שפגש אותו בזירה זה שוטר. מנסור ארקאן. הוא אמר לשוטר כשהשוטר שאל אותו איך התאונה קרתה, הוא השיב... חוקר בתאונות עם ניסיון של שנים אני לא האזנתי לגרסה שמסר בעדותו. הגרסה האמתית שנמצאת בזירה בין השוטר שהוא אמין ומבצע את החוק, אם היה אומר לשוטר במקום שרכב סטה אליו וברח ממנו, אני הייתי סוגר את התיק. נקודה. אבל גרסתו הייתה שלא ברורה לו הסיבה ולא יודע משום מה זה קרה. הוא השיב על כך פעמיים בזירת התאונה. בנוסף ענה "אני שתיתי הרבה זמן לפני". יש בעיה עם נושא השכרות. (עמ' 13 ש' 1 - עמ' 14 ש' 22 לפרוטוקול - ההדגשה שלי ג.ק). אישר כי לאור גרסתו זו של הנאשם לא בחן את טענת הגנתו. לשאלה מדוע במסגרת חקירתו במשטרה לא עימת את הנאשם עם אמרתו בזירה, השיב: "לקחו עדות ממנו על סטייה... כנראה בתאונות דרכים כשוטר מגיע למקום וממלא דוח פעולה זה מסמך או ראיה או עדות לכל דבר... יש לי את הגרסה של השוטר ואפילו אם אזמין אותו עוד 10 פעמים אותה גרסה הוא ימסור." לשאלה מדוע לא זימן לעדות את האדם שדיווח על התאונה השיב: "אני לא זוכר אם התקשרתי אליו. הוא עבר במקום והוא גבה ממנו עדות אח"כ. הוא לא ראה את התאונה... אין לי את שמו. אני לא זוכר אם שוחחתי עמו. אם היית משוחח עמו, הייתי רושם זאת." (עמ' 18 ש' 8 - ש' 27 לפרוטוקול). בהקשר זה אישר כי אילו היה מדובר בתאונה קשה עם נפגעים היה מזמנו לעדות. לגבי קביעת מהירות רכב הנאשם העיד: "יש סימני דחיפה שם. לפי הנוסחה, לפי הסימנים, עד הפגיעה במעקה הוא היה במהירות של 60 קמ"ש איפה שמותר 50 קמ"ש..." לא יכול להיות. אל תשכח, שכתוצאה מהפגיעה במדרכה ובמעקה פחתה המהירות ולכן המהירות הייתה יכולה להיות גבוהה יותר."

בחקירתו החוזרת נשאל האם קיימים ממצאים נוספים המלמדים על אופן סטייתו שמאלה והשיב: "סימני הבלימה, לפי מה שמצאתי, מתחילים בנתיב של הנאשם. מוזר בעיניי, שגם הוא הבחין ברכב שבא מולו וקרוב אליו, לפי טענתו, ולא היה מגע ביניהם, והספיק לומר, שהוא עובר מרחק מסוים בנתיבו, עד שהוא מתחיל לבלום. אם מדמיינים רכב שנוסע במהירות של 60 קמ"ש והוא טוען שהיה רכב פרטי שהגיע מולו בעלייה. ניקח מהירות

של 50 קמ"ש ונחשב, והוא עובר 16.6 מטרים בשנייה, וזה עד שהוא מגיב. זה בתוך זמן התגובה. מרחק התגובה הזה, אם הרכב עולה, והוא היה יורד ומבחין בו במרחק של 20 מטרים, עד שהוא מגיב, כבר הייתה צריכה להיות התנגשות בין שני רכבים, מאחר שיש סטייה שמאלה עם הסימנים." (עמ' 23 ש' 30 - עמ' 25 ש' 2 לפרוטוקול).

עד התביעה מס' 3, רס"ר ארקאן מנסור

5. ערך את דו"ח הפעולה ת/8 ואישר תוכנו. התבקש להסביר הוספת שמו בכתב יד והשיב: "לגבי המחקר ושינוי השם. בתקופה ההיא לא היה "שירת הסירנה", וכל שוטר מחויב לרשום דו"ח מודפס. אני בתקופה ההיא לא היה לי סיסמה למחשב, לכן נכנסתי על סיסמה של מי שפתח לי את המחשב לרשום דוח פעולה ולאחר שכתבתי את דוח הפעולה ורשמתי אותו, מחקתי ורשמתי את השם שלי, כי אני טיפלתי באירוע הזה ולא הוא." אישר כי לא החשיד את הנאשם בביצוע עבירות ולא הסביר לו את זכותו להיוועץ בעו"ד. נשאל האם נוהג לתשאל נהגים הנמצאים בטיפול רפואי והשיב: "לפעמים אני יכול. במקרים כאלה יכול להיות שהנהג ביצע איזושהי עבירה. אני לא יכול לקבוע, אבל מהתרשמות ראשונית שלי גם אם אני מתחקר או שואל אותו, אני סבור שזה רלוונטי. גם לשאול את מד"א וגם את הנאשם. אם הייתי יודע, אז הייתי רושם...אני לא תחקרתי אותו בזמן טיפול רפואי. בתור שוטר מקצועי זו חובתי וגם אם הייתי בתור אדם מהשורה ועברתי שם חובתי לעצור ולהגיש עזרה. אני לא חוקר אבל עשיתי עבודתי כעזרה. לשאלה מדוע לא התייחס בדו"ח למצבו הרפואי של הנאשם השיב: "הרבה זמן לא הייתי עמו במקום. מד"א פינו אותו ולא נפגשתי עמו במעמד פנים אל פנים. ...זה היה של שניות התשאול הזה. אפילו לא דיברתי עמו דקה. זה היה שניות ולכן לא עיכבתי את מד"א...הוא עמד מולי קצת, ומד"א לקחו אותו. מדובר בעניין של שניות. ...על מנת לרשום דוח פעולה כשוטר מקצועי אני שואל אותו איך זה קרה. אני רושם מתחקר בשאלה קצרה ותשובה עליה היא ארוכה ולכן רשמתי. .. שאלתי אותו איך זה קרה. אם אדם עשה תאונה והוא אומר "שתיתי". מעבר לזה לא שאלתי. אני לא רשמתי שהרחתי אלכוהול מהפה שלו. אם הייתי מריח הייתי רושם ולכן זה מעיד על פרק הזמן הקצר ששוחחתי עמו." (עמ' 27 ש' 3 - עמ' 31 ש' 9 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק).

דין והכרעה

6. כאמור, סטיית הנאשם שמאלה, התרחשות התאונה ותוצאותיה אינן שנויות במחלוקת.

7. מלבד הנאשם לא היו עדים לתאונה והראיות היחידות בנוגע לאופן התרחשות התאונה, הינן עדות ואמרות הנאשם, הממצאים בזירה ומסקנות הבוחן.

סיבת סטיית רכב הנאשם

8. לאחר ששמעתי את העדויות, עיינתי במוצגים השונים ושקלתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה לפיה הנאשם הוכיח במידה הנדרשת ממנו בהליך זה, כי סטה שמאלה על מנת להימנע מפגיעה ברכב אחר שנסע מולו בנתיב נסיעתו (נתיב נסיעת הנאשם).

9. עדות הנאשם בבית המשפט כמצוטט לעיל, לפיה סטה על מנת להימנע מפגיעה ברכב שהגיע מולו בנתיב נסיעתו, לא נסתרה והנאשם עמד על גרסתו גם במסגרת חקירתו הנגדית.

עדויות של הנאשם בבית המשפט מתיישבת גם עם גרסתו כפי שמסר במסגרת חקירתו במשטרה: **"אני הגעתי במהירות של 40 קמ"ש אחרי שהגעתי לרבע סטלה מריס בא אוטו מולי במהירות בנתיב שלי הוא נסע נגד התנועה עם מוזיקה רועשת... ושהרגשתי שהוא מסוגל להיכנס בי אז סטיתי עם הרכב שמאלה איבדתי שליטה ופגעתי בגדר"** (ת/1 ש' 13-17).

גרסת הנאשם אף מתיישבת עם הממצאים בזירה ובפרט סימני הצמיגים שתחילתם בנתיב נסיעת הנאשם וסיומם בנתיב הנגדי. יש באותם ממצאים כדי לתמוך בגרסת הנאשם לפיה נסע בנתיב נסיעתו ובשלב מסוים נאלץ לנקוט בפעולות חירום (סטייה ובלימת חירום). אומנם לא ניתן ללמוד מקיומו של סימני הצמיגים על הסיבה לסטייה ולבלימת החירום, אך קיומם יכול להתיישב עם גרסת הנאשם.

יצוין, כי גרסתו זו של הנאשם כלל לא נבדקה על ידי הבוחן אשר התעלם ממנה נוכח אמרת הנאשם בזירת התאונה לפיה לא ידע מה היתה הסיבה לתאונה (ת/8).

10. בכל הנוגע לאמרת הנאשם כפי שנרשמה בת/8 לפיה לא ברורה לו הסיבה לתאונה, אני קובע כי הדברים אכן נאמרו על ידי הנאשם. השוטר ארקאן נתן הסבר מניח את הדעת בכל הנוגע למחיקות שבכותרת המסמך המודפס והוספת שמו בכתב יד. בהתאם, אינני מקבל את טענת ההגנה לפיה השוטר ארקאן לא נכח במקום. מדובר במסמך המתייחס לאירוע התאונה, המסמך נחתם על יד השוטר ארקאן וחלקו נרשם בכתב ידו.

בנוסף, במסגרת עדותו בבית המשפט בחר הנאשם שלא להתייחס לאותה אמירה. מצופה היה מהנאשם להתייחס לאותה אמירה שנויה במחלוקת ומשלא עשה כן, יש בכך כדי לחזק את גרסת השוטר ארקאן לפיה הדברים אכן נאמרו.

עם זאת, לא ניתן לייחס לדברי הנאשם בזירת התאונה, את המשמעות המכריעה אותה מבקשת המאשימה לייחס להם.

ראשית, נסיבות אמירת הדברים אינן ברורות ויש בהן כדי ללמד כי מדובר באמרה חלקית. השוטר ארקאן עצמו העיד בבית המשפט בין היתר: **"הרבה זמן לא הייתי עמו במקום. מד"א פינו אותו ולא נפגשתי עמו במעמד פנים אל פנים. ... זה היה של שניות התשאול הזה. אפילו לא דיברתי עמו דקה. זה היה שניות ולכן לא עיכבתי את מד"א... הוא עמד מולי קצת, ומד"א לקחו אותו. מדובר בעניין של שניות..."** (עמ' 30 ש' 9 - עמ' 31 ש' 1

לפרוטוקול). הדברים מדברים בעד עצמם - עניין של שניות כאשר הנאשם מקבל טיפול רפואי.

שנית, גם אם הבוחן בחר שלא לבדוק את גרסת הנאשם כפי שנמסרה בהודעתו ת/1, לכל הפחות היה עליו לעמת את הנאשם עם אמרתו הסותרת בת/8, על מנת לאפשר לנאשם למסור את תגובתו בעניין. בוודאי היה עליו לבדוק את נסיבות אמירת הדברים והקשרם.

שלישית, במסגרת חקירתו הנגדית של הנאשם, נמנעה המאשימה מחקירתו בעניין ולא הטיחה בפניו את אותה אמרה. ער אני לעובדה שהנאשם עצמו בחר שלא להתייחס לאותה אמרה במסגרת עדותו הראשית, אך לאור החשיבות אותה מבקשת המאשימה לייחס לאותה אמרה, היה עליה לחקור את הנאשם בעניין.

11. בנסיבות אלו, לא ניתן לייחס לאמרת הנאשם בזירת התאונה משקל מכריע, ואני מעדיף את גרסת הנאשם במשטרה ועדותו בבית המשפט. בהתאם ולאור כל האמור לעיל, אני קובע כי הנאשם הוכיח במידה הנדרשת ממנו בהליך זה, את גרסתו לפיה סטה שמאלה מנתיב נסיעתו על מנת להימנע מפגיעה ברכב אחר שהגיע מולו בנתיב נסיעתו.

שאלת אשמתו של הנאשם

12. כאמור, הנאשם היה זה שסטה מנתיב נסיעתו שמאלה לנתיב הנגדי, עלה על המדרכה ופגע בגדר הברזל. בהתאם, חל "כלל הדרך" לפיו מתקיימת חזקה עובדתית כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה ממסלולו. ראה **רע"פ 1713/93 בוקובה נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם 7.6.93) שם נקבע כי: **"נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש, ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראיה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם... הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים."**

13. כפי שקבעתי לעיל, הנאשם הוכיח, בוודאי במידה הנדרשת ממנו בהליך זה, כי סטה לנתיב הנגדי על מנת להימנע מפגיעה ברכב אחר שהגיע ממולו וסטה לנתיב נסיעתו. מכאן, שמטרת סטייתו של הנאשם שמאלה, נועדה כדי למנוע תאונה חזיתית עם הרכב שחדר לנתיב נסיעתו.

מהתמונות אותן צילם הבוחן ניתן ללמוד כי לא קיים שול מימין לנתיב נסיעת הנאשם וסטייה ימינה היתה מסתיימת בפגיעה בה. הדרך היחידה שעמדה בפני הנאשם על למנוע לנסות ולמנוע פגיעה ברכב האחר, היתה סטייה שמאלה

ובלימת רכבו, פעולות אותן החל לבצע כבר בנתיב נסיעתו כפי שניתן ללמוד מהתמונות ת/6. מאותן תמונות ניתן ללמוד על קיומו של עיקול בהמשך הדרך מכיוון הגעת הרכב האחר וספק אם הנאשם יכול היה להבחין בו ממרחק כזה שהיה מאפשר לו למנוע את התאונה בדרך אחרת. בהקשר זה ייאמר, כי גם אם הנאשם יכול היה להבחין ברכב האחר ממרחק של 70 מ', לא היתה כל פעולה אחרת שיכול היה לנקוט בה כדי למנוע את התאונה, למעט אותה סטייה שמאלה ובלימת רכבו.

14. כבר נפסק לא פעם כי בנסיבות דומות אין להטיל אחריות על נהג הנוסע בנתיב נסיעתו ומוכנס למצב דחק קיצוני שלא באשמתו. ראה דברי כב' השופט העליון בייסקי בע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סלים סעיד, פ"ד לח(2) (533): **"במצב דברים כזה, בשעת דחק של מלכוד, אין מדקדקים עם נהג, שלא נותרה לו בחירה חופשית לפעולה שקולה, גם כאשר המעשה שעשה, בכורח הנסיבות ובהחלטה רגעית, לא היה בו למנוע את התאונה, שהבסיס שלה הונח על ידי המזיק הראשון"**. (ההדגשה שלי ג.ק.).

ראה גם ע"פ 205/02 יעקב עמר נ' מ. ישראל (מחוזי נצרת), שם הנאשם סטה לימין עקב סטיית רכב שהגיע מולו לתוך נתיב נסיעתו, ובעת שניסה לחזור לנתיב נסיעתו איבד שליטה על רכבו והתהפך. בית המשפט המחוזי קבע בין היתר כי: **"... פעולתו של המערער בחזרתו אל הכביש, גם אם לא היתה מתונה יכולה להתפרש כטעות בשיקול דעת או כתוצאת המצב שנוצר שהמערער לא גרם לו ושבעטיו אבד שליטה על הרכב ולא כהתרשלות"**. (עמ' 4 לפסק הדין - ההדגשה שלי ג.ק.).

רוצה לומר, כי במקרי קיצון מסוג זה, לא ניתן לשפוט לחובה נהג שהוכנס שלא באשמתו למצב דחק קיצוני.

15. כך גם בעניינו של הנאשם. הישארותו בנתיב נסיעתו היתה יכולה להביא לתאונה חזיתית. סטייה ימינה לפגיעה בהר, התהפכות ואף לא היתה מונעת בהכרח פגיעה ברכב שהגיע ממול. סטייה חדה שמאלה תוך כדי בלימת חירום, היתה למעשה האופציה היחידה שעמדה בפני הנאשם אשר הועמד במצב דחק קיצוני שלא באשמתו. בנסיבות אלו אין לומר כי הנאשם התרשל בנהיגתו.

16. אשר לעבירת המהירות המיוחסת לו, לא מצאתי לנכון להרשיעו בה לאחר שקבעתי כי אינו אשם בגרימת התאונה. נהיגה במהירות של 60 קמ"ש במקום 50 קמ"ש לא היתה בפני עצמה מתגבשת כדי כתב אישום. בנוסף קביעת המהירות בוצעה על סמך אורך סימני הצמיגים אותן יצר רכב הנאשם והערכת מקדם החיכוך מבלי לבצע בדיקה באמצעות מכשור מתאים (ויריקום) - מדובר בהערכה ולא מן הנמנע כי מהירות הנאשם עובר לתאונה היתה 50 קמ"ש.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו וזאת מחמת הספק.

המזכירות תעביר עותק מנימוקי הכרעת הדין לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, בהעדר הצדדים. /

עמוד 7